

— Пѣйте, пѣйте! — зашумѣ гората, — Фебъ гордо изгрѣва!

— Пѣйте, пѣйте! — рѣката шуртѣше, — Фебъ всичко по земята събуди!

II.

Зайде ясното слънце задъ планини. Надъ земята падна мракъ, като черно кълбо. Но ей виторогъ мѣсечно потайно се показва надъ баира и разгони тъмата. Той се спрѣ срѣдъ небосвода. застана нерѣшително, па се чуди да трѣгне ли, или да се върне. Всичко живо си отпочива. Само дърветата се люлѣятъ отъ леко подухващия вечерникъ.

— Тишина, тишина, — шумнатъ листата, — ей изгрѣя луната!

— Тишина, тишина, — вълнува се трѣвата, — ей изгрѣя луната!

— Тишина, тишина, — пѣе рѣката, — ей изгрѣя луната!

Звѣздитѣ таинствено трепкатъ, като че паятъ да не нарушатъ дълбоката тишина. А мѣсечно се издига все по-горѣ и по-горѣ. Той се униса въ приятната тишина, вслушва се въ глухата пѣсень на листата, трѣвата, рѣката. Скоро той залѣзва тѣженъ, поблѣднѣлъ, тъй кратко любувалъ се на спящата земя, изгоненъ отъ изгрѣващия Фебъ.

